

S muzikom po svetu

Marko Brajković rođen je 1991. godine. Osnovnu školu je završio u Starčevu, Ekonomsku školu "Paja Marganović" u Pančevu, trenutno pohađa Tehnički fakultet za operativni menadžment u Beogradu. Paralelno sa polaskom u prvi razred Osnovne škole, roditelji su ga upisali u Muzičku školu "Jovan Bandur" u Pančevu. Nakon završenog osnovnog obrazovanja završio je i Srednju muzičku školu. Marko danas svira većinu žičanih instrumenata, a sa ansamblima sa kojima je nastupao proputovao je Srbiju, deo Evrope a do zaključenja ovog broja novina biće na gostovanju u Kanadi.

Kako si se zainteresovao za tamburu i kontrabas za koji si takođe završio školu?

- Mene je kao dete ustvari zanimalo klavir, roditelji su to приметili i odlučili da me upišu u muzičku školu. Na samom startu bilo je nekih, moglo bi se reći tehničkih nesuglasica, pa su odlučili da mi matični instrument bude tambura to jest A bas prim. Nije bilo sumnje da sam odmah zavoleo taj instrument. Zbog godina koje sam imao morao sam da idem dve godine u prvi razred a kasnije je sve bilo u najboljem redu. Posle završene srednje muzičke škole za A bas prim za četiri godine završio sam školu i za kontrabas. Taj instrument me fascinira pa sam bukvalno jedva čekao da porastem da bi mogao bez problema da ga sviram.

Ubrzo su počela prva takmičenja i nastupi?

- Već posle samo tri do četiri godine kako sam počeo da sviram išao sam na tamburaški festival u Novom Sadu na kom sam dobio diplomu. Iako je bio u pitanju takmičarskog karaktera ja sam ga doživeo kao pobednik jer je bio prvi u mojoj karijeri. Već u 5. razredu nastupao sam na državnom takmičenju gde sam osvojio drugo mesto, ponovo u šestom razredu isto na državnom takmičenju osvojio sam 2. mesto. Učestvovao sam na međunarodnom festivalu u Francuskom gradu Belfortu. Imao sam čast i sreću da je tamburaški orkestar u kome sam svirao bio prvi u Srbiji a muzička škola bila proglašena za najbolju u Srbiji.

Odlučio si da odabereš neko kulturno društvo sa kojim bi imao stalne nastupe?

- Po završetku muzičkog školovanja a na inicijativu profesora koga izuzetno poštujem, Budimira Stojanovića, postajem član KUD "Paunović" i odmah ulazim u prvi orkestar. Neko vreme sam svirao paralelno u Narodnom i Tamburaškom orkestru. Tada su počela mnogobrojna putovanja, nastupi, festivali... Posle toliko godina školovanja stvari su došle na svoje mesto izbio sam se za svoj status a putovanja, druženja i poznanstva su stvari koje svi moji vršnjaci vole. Krajem ovog meseca sa tamburaškim orkestrom KUD "Paunović" putujem u Kanadu u Toronto gde ćemo imati nekoliko nastupa za 15 dana.

Nekoliko godina si član i starčevačkog Tamburaškog orkestra?

- Pre tri godine sam dobio poziv od Pere Poljaka koji vodi tamburaški sastav "Neolit" zbog čega sam ponosan jer je Pera dobar pedagog. Dobio sam slobodu da prenesem neka svoja znanja na članove pa smo malo po malo dosta iznapredovali. Učestvovali smo dva puta na

festivalu "Starčevačka tamburica" a ove godine ćemo nastupiti u takmičarskom delu. Takođe smo svirali i u Pančevu, Brestovcu, Omoljici nastupili smo u Beogradu u Knez- Mihailovoj ulici u kostimu neolitskog čoveka. Velika mi je čast što me je ove godine pozvao naš sugrađanin Željko Radočaj da sa njegovim orkestrom nastupim na festivalu u Temišvaru u Rumuniji.

Koliko je teško ispratiti toliko obaveza?

- Ne shvatam to kao obavezu već kao stvarnost u kojoj sam. Muzika kao nešto bez čega se ne može je moj realan život. Nažalost podeljena je na čitavo more muzičkih pravaca, odavno je postala industrija pa i kod nas u dosta slučajeva industrija koja ništa ne proizvodi a čini štetu društvu. Kada čovek voli ono što radi onda mu to ne pad ateško. Stignem ja da ispratim sve i nije mi teško.

Šta planiraš u budućnosti?

- Kad završim fakultet odlučiću. Za dalje ću razmisliti, još nemam jasan cilj. Mislim da mi je velika greška što nisam upisao muzičku akademiju ali šta je tu je. Ostaću u svetu muzike, tamburaška, rok, narodna sve mi je jedno, samo mi je bitno da sviram.